

tás egyenlőre egyesek próbálkozása, intézményesen megszervezve nincsen. Ezután részletesen felsorolja a hanglezoktatás ellen és mellett felsorakoztatott érveket. Ezek határozzák meg a hanglezok felhasználásának helyét és módszerét.

Gáspár Gyula cikke „Az egyenletfeldállítás módszertana” címen közöl hasznos gondolatokat. Az előkészítés már az alsó két osztályban megkezdődik. Alapelv: az egyenlet mennyiségteni mondat. A betűszámokat mint rövidítésekot korán be lehet vezetni. A szóbeli egyenletek felállításának formába való öntését mutatja be példákön. A megoldás próbája lehetőség szerint mindig elvégzendő.

Implom József „A polgári fiúiskola szociális kérdéseivel” foglalkozik. A tanuló szociális munka tárgya. A diáksegélyezés eszközeit ismerteti, a tandíjsegélyezés, a segítőegyesület és segítőkönyvtárakat, pénzsegélyeket, egészségügyi és diáknyaraltatási akciókat. A vidékről járó tanulók részére szükséges délutáni foglalkoztató órákról és végül a diákelhelyező mozgalomról emlékezik meg. Majd azt vizsgálja, hogy mindez milyen hatással van a tanulóra, mint a szociális munka alanyára és miképpen lehet nevelni a szociális érzést. Sajnálkozva látja a gyűjtési tilalmat, mely a szülő esetleges többszörös megterhelését kívánja megakadályozni, holott enélkül a gyermek jótékonyaságra nem nevelhető.

A Magyar Tanítóképző hásábjain épenügy, mint a tanítóképző-intézeti tanárok Egyesületében szorgos munka folyik a tanítóképzés reformjával kapcsolatban. A kialakulóban levő liceum és tanítóképző akadémia problémái erősen foglalkoztatják leendő tanáraikat.

A folyóirat múlt évi decembéri számában dr. Padányi-Frank Antal tanulmánya „A tanítóképző-akadémia tartalma”, ezévi második számában pedig ehhez való hozzászólások jelentek meg többek tollából. A liceumi tagozattal és annak a tanítóképzéssel való összefüggéséről olvashatunk a múlt évi 10. számban (Medgyesi Zsófia: A tanítói hivatás órái), a folyó évi 1. számban (dr. Somos Lajos: Mennyiben szolgálja a liceum a tanítóképzést) és a 2. számban (dr. Imre Sándor: A tanítóképzés és a liceum). A gyűlésekről szóló tudósításokban látjuk, hogy sok szó forog akörül, vajjon a liceum nemzeti, általános gyakorlati irányú középiskola legyén-e, vagy erősebben dőmináljon a tanítói pályára való előkészítés. Vannak, akik úgy látják, hogy a liceum és az akadémia kapcsolata veszélyes, már most mutatkozik a szakadás lehetősége. Fölmerült az az ajánlat, hogy az akadémiaakkal kapcsolatos liceumokban teljesen a tanítóképzés szempontjai legyének uralkodók, csak az akadémia nélküliek legyének általános gyakorlati életre képző iskolák. A kántorképzésre csak magán az akadémian nem jut elegendő idő, ennek is egy anyagrészele átkivánczik a liceumba. Mindenki látja, hogy szükség van gyakorlati pályákra előkészítő középiskolára, de félt, hogy a mai terv szerint ezt a tanítóképzés sínyli meg. Van, aki a gyakorlati pályák szempontjából sem lát abban veszélyt, ha a liceum teljesen a tanítóképzés szolgáltatába állítódik, mintán tanítói oklevéllel bírók más pályákon is derekasan megállották helyüket. Mi azonban más veszélyt is látunk. Vajjon a gimnáziumi érettségivel egyenrangú liceumi érettségit tett ifjak legjobbjai

hájlándók lesznek jobb előmenetelt és fizetést ígérő pályákat fölcserélni a szerényebb tanítói pálya lehetőségével?

A folyóirat múlt évi 10. számában szép tanulmány jelent meg dr. Zentai Károly tollából: *A cselekvő oktatás elvei a tanítóképzésben.* A cselekedtető oktatás ellenzőinek száma ma már csekély. Az elvtől való eltérés oka a tananyag nagy tömege, a tanulók nagy száma, néha más gátló körülmény. Célyszerűségét kísérletek és a tudományos lélektan igazolta. A nélküle elérhető nagyobb anyagvégzés látszólagos, mert ezt nem a tanár, hanem a tanuló szempontjából kell elbírálni. Ezután az író rövid történeti áttekintést nyújt a cselekedtető tanítás kifejlődéséről. A cselekvés iskolája kapcsolatot teremt az étellel, a gyermek iskolai környezetét mindennapi életéhez kívánja hasonítani. Szemben áll a formalizmussal. Célja spontán és termelő aktivitás. Ezzel együtt jár az osztály külső képének megváltozása. A tanulók dolgoznak, problémákat vetnek fel, megoldásokat keresnek. A cselekedtető tanítás részére programot megállapítani lehetetlen, módszerileg megkötni nem is szabad. Egy vonás mindig föllelhető benne: az értelem, érzelem és akarati törekvések irányítása. Ezután néhány irányelvet sorol fel, amelyek nem módszeres utasítások a cselekedtető tanítás részére.

A januári és februári számban dr. Kemény Ferenc igen hasznos adatokat gyűjtött össze „*Német hatások a magyar nevelés- és oktatásügyre*“ címen.

A januári számban Kratofil Dezsőnek „A geometria tanításának vezérkönyvéről“, a februári számban pedig Udvarhelyi Károlynak „Magyarország földrajza az iskolában és szülőföldismertetés“, valamint Jeges Sándornak „Természetrajz. Gyakorlati tanítások“ című könyveiről, melyek a gyakorló polgári iskola könyvtárának kötetei, részletes és igen elismerő bírálatokat közöl.

A „*Pedagógiai Szeminárium*“ f. tanévi 3. számában Noszlopi László adatokat közöl arról, hogy „*Milyen pályákra készülnek az elemi iskolát most elvégző budapesti fiúk?*“ A IV., VI. és VIII. elemi iskolás tanulók (6495) részéről beérkezett válaszok alapján megállapítja, hogy már a IV. osztályban eléggé határozott volt a pályaválasztás. Gyakori volt a megegyezés a gyermek és a szülő óhajában. A pályatájékozottság azonban igen kicsiny volt. A kb. 1000 pálya közül csak 409 féle szerepelt. Nemzetgazdasági szempontból sem felel meg az ország viszonyainak a megoszlás. Legtöbb az altiszt, katona, tüzoltó, rendőr, sport, közlekedés és egyéb személyi pályát választók száma. Ezután következik az ipari, majd még igen nagy százalékkal (20,5 meg 3,7%) a szellemi, igen csekély %-kal a kereskedelmi (2,8%), mezőgazdasági, napszámos, bányászati, családi pályák. Még elég nagy százalék (21,3) nem tudott választ adni. Ez utóbbi azonban érthető a gyermek kiforratlansága miatt. Itt még korai a pályaválasztás. Ezután ismerteti, hogy a fővárosi Pedagógiai Szeminárium lélektani laboratóriuma milyen kísérletekkel és vizsgálatokkal szándékozik alátámasztani a gyermekek pályaválasztását, képességeinek alkalmazhatóságát.

Massón Izabella egy évvégi összefoglalás vázlatában mutatja meg, hogy miként lehet a *Szent Korona* tanát értékesíteni a történelmi tanításában.